

Luyo Sa Tabil Sa Panahon

William Marrion Branham

Luyo Sa Tabil Sa Panahon

Sa miaging buntag nagahigda ako sa akong higdaanan. Ug ako'y . . . nakatulog, ug nagdamgo ako nga may sakit si Joseph, ug gikugos ko siya aron mag-ampo para kaniya. Ug sa pagmata ko, naguol gayud ako. Ingon ko, “Bueno, magkasakit gyud siguro si Joseph.”

Ug mitan-aw ako, dinha sa atubangan ko, diha sa usa ka gamay, maitum nga anino, nga medyo tabunon ang kolor niini. Ug daw sa ako kadto. Ug gibantayan ko kadto. Ug adunay nagasunod sa likod niini Usa nga nakaputi, ug Siya kadto. Gitan-aw ko ang akong asawa, para sutaon kon mata na ba siya, aron akong mapakita kaniya, nga makita niya ang panan-awon. Apan tulog pa siya.

Ingon ko, “Oh, pasayloa ko, Ginoo. Apan, ingon na niana ang kinabuhi ko. Gikinahanglan Mo pa nga itulod ako sa tanan nga nahimo ko. Sa matag higayon gani nga may mahitabong unsa man nga butang, ginahunahuna ko nga Ikaw ang nagabuhay niini. Ug napamalandongan ko nga si Satanas diay kadto nga nagapaninguha sa pagpahilayo kanako gikan niini.” Ingon ko, “Kung mapangunahan Mo lang unta ako.” Ug sa pagtan-aw ko, nakita ko ang kinaguwapohan nga nawong nga didto ko pa lang nakita diha sa usa ka lalaki. Anaa Siya sa akong atubangan, nga nagalingi. Gitunol Niya ang Iyang kamot ug gigunitan Niya ang akong kamot, ug gisugdan lihok *paniining* direksyon. Mibiya na dayon ang maong panan-awon. Sa miaging Domingo sa buntag, ako niadto, nakamata og sayo. Sabado kadto nahitabo, kini nga panan-awon. Sa . . .

Kanunay nga nabalaka, pirmi ko nang gihunahuna ang pagkamatay. Kini, ingon nga ako singkwenta na, kining, ang panahon ko dili na . . .wala ko naghunahuna nga magdugay pa. Ug akong gihunahuna kung unsa kaha ako diha nianang

theophany, sa lawas nga celestial. “Mahimo kaha nga makita ko ang minahal kong mga higala ug, ingnon, nga may nagaagi nga usa ka diyutay’ng gabon, ug moingon, ‘Anaa na si Igsoong Neville,’ o, dili na man siya makaingon, ‘Kumusta, Igsoong Branham?’ Ug pag-anhi na ni Jesus, nan mamahimong tawo na ako pag-usab.” Sa makadaghan ko nang gihunahuna kini.

Nagdamgo ako nga atua ako sa Kasadpan. Ug akong ginalatas padulong didto sa gamay’ng lugar sa kalibunan, ug kauban ko ang akong asawa, ug nakapamingwit na kami niadto og isda sa suba. Ug mihunong ako ug—ug giablihan ang pultahan. Ug maanindot kaayo ang kawanangan. Dili kadto sama sa kung unsa ang ania dinhi dapit sa walog. Maasul sila niadto, ug apil na ang matahum nga maputing mga panganud. Ug giingnan nako ang akong asawa, ingon ko, “Mianhi na kita unta dinhi, sa una pa, honey.” Ingon niya, “Alang sa mga bata, sa una pa unta, Billy.” Ingon ko, “Kana’y . . .” Ug nakamata ako.

Nahunahuna ko, “Pirmi lang gyud ko makadamgo! Ngano kaha?” Ug mitan-aw ako, ug nagahigda siya tupad kanako.

Ug misibog ako pataas sa akong unlan, sama kini sa ginahimo sa kadaghanan kaninyo, gisandig ang akong ulo diha sa—sa ulohan sa higdaanan, ug gibutang ang akong mga kamot sa likod sa akong ulo. Ug naghigda ako didto sama *niini*. Ug ingon ko, “Bueno, nagahunahuna lang ako kung mamahimong unsa kaha, sa pikas dapit. Singkwenta na ako, ug wala pa gayud ako’y nahimo. Kung may mabuhat lang unta ako aron tabangan ang Ginoo, kay nasayod ako nga dili na ako magdugay. Katunga na sa akong panahon ang milabay na, sa labing menos, o subra na sa tunga. Kung mabuhi pa ako ingon ka tigulang sama sa akong mga paryente, sa gihapon milabay na ang katunga sa akong panahon.” Ug mitan-aw ako sa palibot. Ug atua ako nga nagahigda, pabangon na. Mga alas siete na kadto. Ingon ko, “Siguro moadto na ako sa simbahan, niining buntaga. Kung napagaw man ako, gusto kong madungog si Igsoong Neville mag-wali.”

Busa ingon ko, “Mata ka na ba, honey?” Ug tulog gayud siya kaayo.

Ug dili ko gustong mosipyat kamo niini. Gibag-o ako niini. Dili ako ang mahimong mao gihapon nga Igsoong Branham nga mao ako kaniadto.

Ug mitan-aw ako. Ug Aduna ko’y nadungog, nga padayong nagaingon, “Nagasugod ka pa lang. Ipadayon ang pagpakig-away. Pagpadayon lang.”

Akong gilingo-lingo ang akong ulo sa makadiyut. Nahunahuna ko, “Bueno, ingon niini lang siguro ang ginahunahuna ko.” Kabalo na mo, mamahimong magkaaduna og unsa man nga panghunahuna ang usa ka tawo. Ug ingon ko, “Nahunahuna ko lang tingali kadto.”

Nag-ingon Kini, “Ipadayon ang pagpakig-away. Magpadayon ka. Magpadayon ka.”

Ingon ko, “Ako’y nagsulti niini tingali.” Ug akong gipaak ang akong mga ngabil, ug gitabonan sa akong kamot ang akong baba.

Ug atua na usab Kini, miingon, “Pagpadayon lang. Kung nahibalo ka lang kung unsa ang atua sa tumoy sa maong dalan!”

Ug kini mora og madungog ko si Graham Snelling, o kinsa man, nga miawit niadtong kanta sama niini. Ila kini ginakanta dinhi, si Anna Mae ug tanan na kamong tanan.

Ako gimingaw ug masulub-on, ug gusto kong makita si Jesus.

Gusto kong madungog kadtong maanindot nga mga pagganay sa mga lingganay sa dunggoanan. Hayagan niini ang akong agianan ug hanawon na ang tanang kabalaka.

Ginoo, tugoti kong molantaw palahos sa tabil sa panahon.

Inyo nang nadungog kini nga gikanta dinhi sa simbahan.

Ug May nadungog akong nagasulti, “Gusto mo bang makita ang luyo gayud sa maong tabil?”

Ingon ko, “Daku gayud ang matabang niini kanako.”

Ug mitan-aw ako. Sa kalit lang, akong... Usa lang ka pagginhawa miabot na ako ngadto sa usa ka gamay’ng dapit nga nakahandag. Milingi ako, ug atua ako didto, nagahigda sa maong higdaanan. Ug ingon ko, “Usa kini ka talagsaong butang.”

Karon, dili ko buot nga balik-balikon ninyo kini. Sa atubangan kini sa akong iglesia, o sa akong carnero nga akong ginapastoran. Kung kadto man, atua ako niining lawasa o sa gawas man, kung usa man kadto ka pagbalhin, dili kadto sama sa unsa mang panan-awon nga nagkaaduna ako. Makatan-aw ako Didto, ug makatan-aw ako dinhi.

Ug sa miabot ako niadtong maong gamay’ng Dapit, wala pa ako nakakita og ingon ka daghang mga tawong paduol nga nagadagan, nagahugyaw, “Oh, among pinangga nga igsoon!”

Ug mitan-aw ako. Ug ang batan-ong mga babaye, diha sa ilang edad nga baynte, desi-otso ngadto sa baynte, ila akong gigakus, ug nagahugyaw, “Among pinangga nga igsoon!”

Ania nanggiduol usab ang batan-ong mga lalaki, diha sa kaambongan sa pagkabatan-on. Ug ang ilang mga mata nagakidlap-kidlap ug nga daw sa mga bitoon diha sa mangitngit nga kagabhion. Ang ilang mga ngipon ingon ka puti sama sa perlas. Ug nanghugyaw sila, ug gigakus ako, ug nanghugyaw, “Oh, among pinangga nga igsoon!”

Ug mihunong ako, ug milantaw. Ug nabatan-on ako. Gilingi ko balik ang akong tigulang na nga lawas nga nagahigda didto, nga ang akong mga kamot anaa sa likod sa akong ulo. Ug ingon ko, “dili ko masabtan kini.”

Ug kining batan-ong mga kababayen-an nagagakus kanako. Karon, nahunahunaan kong nagkasagol kini nga

mananambong, ug ginasulti ko kini nga may katam-is ug diha sa kalumo sa Espiritu. Dili mahimong gakuson sa mga lalaki ang mga babaye nga walay tawhanong sensasyon; apan wala kini Didto. Walay kagahapon ni pagkaugma man. Wala sila ginakapoy. Sila’y . . . Wala pa ako nakakita og ingon maanyag nga mga kababayan-an sa tibuok kong kinabuhi. Aduna sila’y buhok hangtud sa ilang hawakan; tag-as nga mga sayal hangtud sa ilang mga tiil. Ug ila lang ako gigakus. Dili kadto pareho nga gakus bisan pa sa kaugalingon kong igsoong babaye, nga nagalingkod dinha, nga mogakus kanako. Wala sila nagahalok kanako, ug wala pud ako nagahalok kanila. Usa kadto ka butang nga akong—akong dili makita sa—sa bokabularyo, wala ko’y makita nga pinulongan. Dili kadto mahulagway sa “Kahingpitan,” Dili gani mahulagway kini sa “Pagkatahum,” dili gayud. Usa kadto ka butang nga wala ko pa gayud. . . Kinahanglan nga makaadto ka usa’ Didto.

Ug milantaw ako *niining* dapita, ug *nianang* dapita. Ug paduol sila, sa linibo. Ug ingon ko, “Dili ko masabtan kini.” Ingon ko, “Bueno, sila’y. . .”

Ug ania paduol si Hope. Mao kadto ang una kong asawa. Nagadagan siya, ug wala gyud miingon, “Akong bana.” Ingon niya, “Pinangga kong igsoon,” ug pagkagakus niya kanako. Adunay usa pa ka babaye nga nagatindog didto, nga migakus kanako, ug dayon gigakus ni Hope kining maong babaye; ug ang usa’g usa. Ug hunahuna ko, “Oh, siguradong lahi gyud kini. Dili kini mahimong. . . Daw sa may usa ka butang. . .” Nahunahunaan ko, “Oh, gustohon ko pa kahang mobalik pag-usab niadtong maong tigulang na nga lawas?”

Milantaw ako dayon sa palibot. Hunahuna ko, “Unsa kaha kini?” Ug gitan-aw ko, pag-ayo. Ug ako—ako miingon, “Ako—akong dili masabtan kini.” Apan si Hope mora og, oh, usa ka pinasidunggan’g dinapit. Dili man siya lahi, kondili daw sa usa lang ka pinasidunggan’g dinapit.

Ug nadungog ko dayon ang usa ka Tingog nga misulti ngadto kanako, nga atua sa maong lawak, miingon, “Mao na kini kung unsay imong giwali nga Espiritu Santo. Kini ang hingpit nga Gugma. Ug walay makasulod Dinhi kung wala Niini.”

Mas determinado ako karon, kaysa sukad pa sa akong kinabuhi, nga gikinahanglan ang hingpit nga Gugma, aron makasulod Didto. Wala na’y pagpangabugho. Wala na’y pagkakapoy. Wala na’y kamatayon. Ang balatian dili na gayud, makasulod Didto. Ang pagkamay-kamatayon; dili na gayud maka—makapatigulang kaninyo. Ug ang . . . Dili na sila makahilak pa. Kalipay na lang gayud.

“Oh, pinangga kong igsoon!” Ug ila akong gialsa, ug gipahimutang ako diha sa usa ka dakung hataas nga dapit.

Sa hunahuna ko, “Wala man ako nagadamgo. Nagalantaw ako mismo ngadto sa akong—akong lawas nga nagahigda didto sa higdaanan.”

Ug gipalingkod nila ako didto. Ug miingon ko, “Oh, dili ko angay nga molingkod dinhi.”

Ug ania nanggiduol ang mga kababayen-an ug kalalaken-an, gikan sa isig ka pikas, nga anaa sa kapiskay sa ilang kabatan-on, nagahugyaw. Ug adunay usa ka babaye didto, ug misinggit siya, “Oh, pinangga ko nga igsoon! Oh, nalipay gyud kami nga makita ka Dinhi.”

Ingon ko, “Dili ko kasabot niini.”

Ug kadtong Tingog dayon nga nagasulti, nga nagagikan sa ibabaw nako, miingon, “Kabalo ka, nahisulat sa Biblia, nga, ‘Ang mga propeta gitipon sila kauban sa ilang katawhan.’”

Ug ingon ko, “Oo. Nahinumduman ko kana diha sa Mga Kasulatan.”

Miingon, “Bueno, kini na kon kanus-a makauban mo ang imong katawhan.”

Ingon ko, “Kung ingon-ana mamahimong tinuod sila, ug mabati ko sila.”

“Oh, oo.”

Ingon ko, “Apan, minilyon man kana. Wala ma’y ingon niana kadaghan nga mga Branham.”

Ug ang kadtong Tingog miingon, “Dili sila mga Branham. Sila imong mga kinabig. Sila kadtong imong giagak ngadto sa Ginoo.” Ug miingon, “Ang pipila kanila nga mga babaye didto, nga sa hunahuna mo pagkamaanyag kaayo, mga sobra na sa nobenta ka tuig ang kagulangan nila sa dihang giagak mo sila ngadto sa Ginoo. Dili ikatingala nga nanggihugyaw sila, ‘Ang pinangga namong igsoon!’”

Ug nanghugyaw sila, sa kalit lang, miingon, “Kung wala ka pa misangyaw, wala unta kami Dinhi.”

Mitan-aw ako sa palibot. Hunahuna ko, “Bueno, dili ko kasabot niini.”

Ingon ko, “Oh, asa man si Jesus? Gusto ko Siyang makita, gayud.”

Miingon sila, “Sa karon, atua lang Siya sa medyo mas hataas pa, dinha mismo *nianang* dapita.” Miingon, “Sa umalabot nga adlaw moanha Siya kanimo. Kita mo?” Miingon, “Gipadala ka, ingon nga usa ka lider. Ug moabot ang Dios. Ug sa dihang moabot na Siya, Iya kang pagahukman sumala sa kung unsay imong gipanudlo ngadto kanila, una, misulod man sila o dili. Makasulod kami sumala sa pagpanudlo mo.”

Ingon ko, “Oh, nalipay gyud ako. Ug, si Pablo, gikinahanglan ba usab niyang mobarug sama niini? Kinahanglan ba ni Pedro mobarug nga sama niini?”

“Oo.”

Ingon ko, “Kung ingon niana giwali ko ang matag Pulong nga ilang giwali. Wala gyud ako misimang Niini, sa pikas o sa usa man ka pikas. Kung nagbautismo sila sa Ngalan ni Jesus

Cristo, mao usab ang pagbaustimo ko. Kung nagtudlo sila sa bautismo sa Espiritu Santo, mao usab ang akong gitudlo. Unsa man ang ilang gipanudlo, mao usab ang akong gipanudlo.”

Ug nanghugyaw silang mga katawhan, ug miingon, “Nahibalo kami niana. Ug nasayod kami nga magauban kami kanimo, sa umalabot nga adlaw, pabalik sa yuta.” Miingon, “Magaabot si Jesus, ug pagahukman ka sumala sa Pulong nga imong giwali kanamo. Ug dayon kung dawaton ka na nianang higayona, nga diin dawaton ka man gayud,” ug miingon, “dayon imo na kaming igapresentar ngadto Kaniya, ingon nga mga tropeo sa imong ministerio.” Miingon pa, “Imo kaming giyahan ngadto Kaniya, ug, nga magkauban na tanan, magabalik kita ngadto sa yuta, aron magapuyo na hangtud sa kahangturan.”

Ingon ko, “Kinahanglan ko pa ba mobalik karon?”

“Oo. Apan magpadayon ka lang.”

Gilantaw ko. Ug makita ko ang mga tawo, hangtud gayud sa kalay-on nga akong makita, nga nagapadulong sa gihapon, nga gusto akong gakuson, nanghugyaw, “Ang pinangga namong igsoon!”

Diha dayon ang Tingog miingon, “Ang tanan nga imong gimahal, ug ang tanan nga nagmahal kanimo, gihatag sa Dios kanimo Dinhi.” Ug gilantaw ko. Ug ania miduol ang akong iro sa una, nga nagalakaw paduol kanako. Ania usab ang akong kabayo, ug gisandig ang iyang ulo sa akong abaga, ug nagmihihi. Miingon, “Ang tanan nga imong gimahal, ug ang tanan nga nagmahal kanimo, gihatag sila sa Dios sa imong kamot, pinaagi sa imong ministerio.”

Ug nabati ko ang akong kaugalingon nga nagabiya na niadtong matahum nga Dapit.

Ug gitan-aw ko ang palibot. Ingon ko, “Mata ka na ba, honey?” Tulog pa siya gihapon.

Ug nahunahuna ko, “O Dios! Oh, tabangi ako, O Dios. Ayaw gyud ko pasagdi nga mokompromiso sa usa ka Pulong. Tugoti kong magpabilin nga tul-id nianang maong Pulong, ug iwali Kini. Dili ko igsapayan kung unsa man ang nagaabot o nagabiya, kung unsa may ginahimo sa uban; kung unsa pa man kadaghang Saul nga mga anak ni Kish, nga manungha, unsa man kadaghan ang *niini*, *niana*, o ang *uban pa*. Tugoti ko, Ginoo, nga magpadayon ngadto nianang Lugara.” Ang tanang kahadlok sa kamatayon . . .

Ginasulti ko kini, nga ania ang Biblia sa atubangan ko, niining buntaga. Aduna ko’y usa ka bata nga lalaki dinha, upat ka tuig ang edad, nga padakuon pa. Aduna ko’y bata nga babaye nga siyam pa ka tuig ang edad; ug usa ka tinedyer, nga mapasalamaton gyud ako, nga misubay sa dalan sa Ginoo. Dios, tugoti ko nga mabuhi pa, aron mapadako sila diha sa pagpahamatngon sa Dios.

Labaw pa niana, daw sa nagahugyaw ang tibuok kalibutan ngadto kanako, kababayen-an ug kalalaken-an nga nobenta ka tuig na ang kagulangon, ug tanan nang klase. “Kung wala ka pa misangyaw, wala unta kami Dinhi.”

Ug, Dios, tugoti ko nga ipadayon ang pagpakig-away. Apan kung modangat man kini ngadto sa kamatayon, wala na ako . . . Mahimong usa na kini ka kalipay, mamahimong usa na kini ka kalipayan, ang makasulod, gikan niining pagkadunot ug kaulawan.

Kung mahimo ko, didtong dapita, nga usa ka gatus ka bilyon ka milya ang kahabogon, usa ka bloke ng kuwadrado, ug ingon niana ang hingpit nga Gugma; sa matag lakang niining dalana, nagakahiktin, hangtud nga midangat kita sa kung asa na kita karon. Mamahimong usa na lang kini ka anino sa pagkadunot, kanang gamay’ng butang nga atong mabati ug mahilam nga adunay butang sa kung asa man. Wala ta kahibalo kung unsa Kini.

Oh, mahal kong mga higala, mga hinigugma ko, mga pinangga ko sa Ebanghelyo, mga anak nga gipanganak ko ngadto sa Dios, patalinghugi ako, nga inyong pastor. Kaninyo, nanghinaut ko nga aduna unta'y ubang pamaagi nga masaysay ko kini kaninyo. Wala'y pinulongan; dili ko kini makaplagan; dili kini makita bisan asa pa man. Apan sa luyo lang niining katapusang pagginhawa, mao na ang pinakamahimayaong butang nga imo gayud. . . Wala'y paagi nga masaysay kini. Wala'y paagi. Dili ko gayud kini mahimo. Apan kung unsa ma'y imong buhaton, higala, ipadaplin mo na ang tanang uban pa hangtud nga maangkon mo ang hingpit nga Gugma. Himoa nga maabot mo ang punto nga mahimo mong higugmaon ang si bisan kinsa, ang matag kaaway, ang tanan nang uban pa.

Ang kadtong usa ka pagbisita Didto, para kanako, ang maoy naghimo kanako nga usa ka lahi na nga tawo. Ako'y dili, dili, dili na gayud mamahimong mao gihapon nga Igsoong Branham kung unsa ako kaniadto. Bisin kon motuwang-tuwang man ang mga eroplano, bisin kon mangidlat man ang kilat; bisin kon gition pa sa espiya ang pusil nganhi kanako. Bisin unsa pa kini, wala kini kabilinggan. Igapadayon ko ang pagpakig-away, pinaagi sa grasya sa Dios. Kay, ako nang giwali ang Maayong Balita ngadto sa tanang binuhat ug sa tanan nga tawo sa akong mahimo, ginakabig sila ngadto nianang matahum nga Yuta didto.

Mora og malisod kini. Manginahanglan kini tingali og daghang kusog. Wala ko kahibalo kung unsa pa kadugay. Wala kita mahibalo, kung hisgotan sa pisikal. Ang. . . Sa pagsusi kanako sa miaging adlaw, miingon siya, "Aduna ka pa'y baynte singko ka tuig nga mahimo kang magpangabudlay, maayong pagpanginabuhi. Mahimsog gayud ka." Nakatabang kana kanako. Apan, oh, dili kadto ingon niini. Dili kana ingon niini. Kini mao ang butang nga anaa sa sulod *dinhi*. Kining pagkamadunoton kinahanglan magsul-ob og pagkadili-madunoton. Kining may-kamatayon kinahanglan magsul-ob og walay-kamatayon.

Mahimong manungha ang mga anak ni Kish. Akong . . . Ang tanang maayong mga butang nga ilang ginapanghimo, wala ako’y dautan nga isulti batok niini, ang pagpanghatag ngadto sa mga kabus ug ang pagkamahinatagon sa isigkatawo. Ug hinumdumi, aba, gisultihan ni Samuel si Saul, “Ikaw usab magapropesiya.” Ug daghan niadtong mga kalalaken-an ang bantugan, gamhanang mga magwawali, nga makawali sa Pulong sama sa mga punoan sa manulonda. Apan dili kadto sa gihapon kabubut-on sa Dios. Dios ang angay nga mamahimo nilang hari. Igsoong lalaki, og igsoong babaye, tugoti nga pangunahan kamo sa Balaang Espiritu.

Atong iduko ang atong mga ulo sa makadiyut.

I’m so homesick and blue, I want to see Jesus,
I would like to hear those sweet harbor bells
chime;

It would brighten my path and would vanish all
fear;

Lord, let us look a past the curtain of time.

Lord, let me look a past the curtain of sorrows
and fear,

Let me view that sunny bright clime;

It would strengthen our faith and would vanish
all fear;

Lord, let them look a past the curtain of time.

Sigurado ako, Ginoo, nga kung kining gamay’ng iglesia, niining buntaga, makalantaw lang gayud lahos sa maong tabil! Wala na’y ni kasakitan sa ilang taliwala; dili na gyud mahimo nga magkaaduna pa. Wala ni usa ka balatian; wala na kondili kahingpitan lang. Ug usa lang Kini ka pagginhawa tali dinhi ug Didto, gikan sa pagkatigulang ngadto sa pagkabatan-on, gikan sa may-panahon ngadto sa Walay-Kinutuban; gikan sa pagkabalaka sa ugma, ug sa kasubo sa kagahapon, hangtud sa pagkakaran nga panahon sa Walay Kinutuban nga kahingpitan.

Nagapangamuyo ako, Dios, nga Imong panalanginan ang matag tawo dinhi, kung aduna man dinhi, Ginoo, nga wala pa nakaila Kanimo diha nianang dalanon sa Gugma. Ug sa tinuod, Amahan, wala’y makasulod nianang balaan nga Dapit nga wala’y ingon nianang matang sa Gugma, ang bag-ong Pagkatawo, ingon nga matawo pag-usab. Ang Balaang Espiritu, ang Dios, maoy Gugma, ug nasayod kita nga matuod kana. Bisan pa kung mapabalhin nato ang mga bukid pinaagi sa atong pagtoo, kung nakapamuhat pa kita og dagkung mga butang, sa gihapon, kung wala Kana dinha, dili gayud nato masaka kanang dakung hagdanan didto. Apan pinaagi Niana, pagaalsahon kita Niini lagpas niining mga kabalaka dinhi sa kalibutan. Nagapangamuyo ako, Amahan, nga Imong panalanginan ang mga tawo dinhi.

Ug hinaut, nga, ang matag tawo nga nakadungog kanako, niining buntaga, nga nagasulti niining Kamatuoran, nga Ikaw ang mahimo kong saksi, Ginoo, maingon kang Samuel kaniadto; “Nagsulti na ba ako sa bisan unsa man diha sa Imong Ngalan kondili kon unsa lang ang matuod?” Sila ang maghuhukom. Ug ginasultihan ko sila karon, Ginoo, nga Imo akong gidala niadtong Yutaa. Ug nasayod Ka nga tinuod kana.

Ug karon, Amahan, kung aduna ma’y pipila nga wala pa nakaila Kanimo, mao na kini unta ang oras nga moingon sila, “Ginoo, ibutang sa sulod kanako ang kabubut-on nga maoy kabubut-on Nimo.” Itugot kini, Amahan.

Ug karon, kamo, nga nagduko sa inyong mga ulo, mahimo bang ipataas ang inyong mga kamot, ug moingon, “Tampo ako, Igsoong Branham; nga maghari ang kabubut-on sa Dios sa sulod kanako.”

Karon samtang nga anaa kamo diha mismo sa inyong nahimutangan, diha sa tinuod nga kalumo, nganong dili man ninyo ingnon ngadto sa Amahan, “Dios, sa sulod sa akong kasingkasing, karon, ako nang ginasalikway ang tanang butang nga iya sa kalibutan. Ako nang ginasalikway ang tanan-tanan,

aron higugmaon Ka ug alagaran Ka, sa tibuok kong kinabuhi. Ug buhaton ko, sugod niining adlaw, sugod karon, sundon Ka, dinha sa matag Kasulatan sa Imong Biblia”? Kung wala ka pa nabautismohan diha sa Cristohanong bautismo, “Buhaton ko, Ginoo.”

“Kung wala ko pa nadawat ang Espiritu Santo...” Mahibaloan mo kung nadawat mo na Kini. Ihatag Niini kanimo, ihatag Niini kanimo ang kasiguradohan ug ang Gugma nga imong gikinahanglan. Oh, nakabuhat ka man tingali og talagsaon, nagkaaduna ka’y sensasyon, sama nga nakasinggit ka na o nakasulti sa laing mga dila, nga maayo man. Apan kung kana nga Diosnong Gugma wala dinha, toohi ako karon, ingna, “Ginoo, ibutang sa sulod sa akong kasingkasing, ug sulod sa akong kalag, ang pag-angkon sa Imong Espiritu, aron nga ako mohigugma, ug magtahod, ug magkaaduna nianang Diosnong Gugma sulod sa akong kasingkasing, karon, nga maoy magdala kanako ngadto nianang maong Yuta sa dihang biyaan na ako sa katapusan kong pagginhawa,” samtang nagaampo kita. Mag-ampo ka, ikaw mismo, karon. Sa kinaugalingon mong paagi, mag-ampo ka, ihangyo sa Dios nga buhaton kana alang kanimo.

Gihigugma ko kamo. Gihigugma ko kamo. Kamong bililhong mga ubanon nang mga kalalaken-an nga naglingkod dinhi, nga nagpangabudlay og ayo ug mapakaon ang gagmay’ng mga anak! Kamong makaluluoy, nagkatigulang na nga mga mama nga maoy nagpahid sa mga luha sa ilang mga mata! Siguradohon ko kini kaninyo, igsoong babayeng, pinangga, dili ingon niana sa tabok ang pikas-ginhawa didto nga dapit. Nagatoo ako nga sa walay-duhaduha ania Kini sa lawak mismo. Usa lang kini ka dimensiyon nga atong ginapuy-an. Usa lang kini ka pagkamadunoton nga atong ginapuy-an karon.

“Kondili pagbuot dinhi kanako, Ginoo. Ang Imong pagbuot maoy matuman.” Mag-ampo ka, samtang nagaampo kitang tanan.

Sa pagkamatinahurong, Ginoo, diha sa basihanang sa Imong Pulong ug sa Imong Balaang Espiritu, malipayon kami kaayo nga nahibalo kami kung asa nagagikan ang among Pagkahimugso. Malipayon kami nga kami “natawo dili sa kabubut-on sa tawo, ni sa kabubut-on sa unod, kondili sa kabubut-on sa Dios.”

Ug nagaampo kami, karon, Amahan, nga kining mga nagahangyo alang sa grasya sa kapasayloan, nga ang Imong Espiritu maoy mobuhat nianang maong pagpamuhang, Ginoo. Wala gyu’y paagi nga mabuhat ko kini; Tawo lang ako, nga usa pa ka anak ni Kish. Apan gikinahanglan Ka namo, ang Balaang Espiritu.

Dios, tugoti akong mahimong sama ni Samuel, ang maong usa nga nagasulti sa Kamatuoran sa Pulong. Ug Imo na kining gipanghimatud-an, hangtud karon, ug nagatoo ako nga magapadayon Ka, samtang ako padayon nga nagapabilin nga matinud-anon nganha Kanimo.

Hinaut nga silang tanan makadawat na karon sa Kinabuhing Walay Katapusan, Amahan. Hinaut nga dili na mohawa kanila kini nga adlaw. Sa dihang moabot na sila sa maong takna nga mobiya na niining kalibutana, hinaut nga kini, ang kung unsay bag-o ko pa lang gisulti kanila, moabli ngadto sa usa ka realidad. Ug sa nanglingkod kami dinhi, nga mga may-kamatayon, karong adlaw, nga nagatan-aw sa among mga relo, nagahunahuna na sa among ipaniudto, sa among trabaho pagkabuntag, sa mga kabalaka ug panglimbasog sa kinabuhi, dili na sila mamaingon pa nianang Tungora. Mangahanaw na kini tanan. Wala na’y mga pagkabalaka; ug usa na lang ka dakung kalipay sa Walay Katapusan. Hatagi sila niana nga matang sa Kinabuhi, Amahan, ang matag-usa. Ug hinaut nga . . .

Nagahangyo ako Kanimo niini, Amahan, nga ang matag tawo nga ania dinhi niining buntaga, nga nadungog ako nga nagasaysay niining maong panan-awon, hinaut nga mahibalag

ko ang matag usa kanila didto sa pikas nga dapit; bisan nga aduna ma'y mga kalalaken-an dinhi nga tingali dili mouyon kanako, ug mga kababayen-an, usab. Apan, Amahan, ayaw tugoti nga makababag kana sa among dalanon. Hinaut nga mahibalag namo sila Didto nga dapit, ug mangdagan sila, usab, ug gakuson namo ang usa'g usa, nga nagahugyaw, "Ang pinangga namong igsoon." Tugoti nga mamahimo kini sama sa napakita na Didto, Ginoo, ngadto sa matag usa, sa tanan nga akong gihigugma, ug ang tanan nga naghigugma kanako. Nagapangamuyo ako nga ingon gayud nianang paagiha, Ginoo. Ug gihigugma ko silang tanan. Tugoti sila nga manungha, Amahan. Ginatanyag ko kanila karon ang Kinabuhing Walay Katapusan. Hinaut nga buhaton nila ang ilang bahin, ang pagdawat Niini. Kay akong ginapangamuyo kini sa Ngalan ni Jesus. Amen.

Aduna pa kita'y pipila ka gutlo, aron sa pag-ampo sa mga masakiton. Makita ko nga aduna kita'y usa ka gamay'ng, masakiton nga batang babaye dinhi, ug usa ka babaye nga anaa sa usa ka wheel chair.

Karon, ngadto sa akong bililhon nga mga kaigsoonang lalaki, kaigsoonang babaye, palihog nga dili ninyo ako sabton sa sayup. Ako—ako wala mahibalo kung unsay nahitabo. Wala ako kahibalo kung unsa ma'y nahitabo. Apan, Dios, kung mamatay na ako, tugoti akong makabalik Didto. Paadtoa lang ako nianang Lugara, kon diin nga gusto ko mahiadto, kung asa man kini. Wala ko naninguha nga mamahimong usa ka Pablo nga gidala ngadto sa ikatulo ka langit. Wala ko nagaingon niana. Nagatoo ako nga gipaninguhaan lamang Niya ako nga dasigon, nagapaninguha nga hatagan ako og usa ka gamay'ng butang nga moaghat kanako sa pagpadayon pa, sa nagasingabot nga bag-o kong ministerio.

(Kinutlo gikan sa *Ang Gisalikway Nga Hari*, Mayo 15, 1960)

CEBUANO

©2011 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org

Pahibalo Bahin Sa Katungod Sa Pagmantala

Ang tanang katungod sa pagmantala iyaha lamang sa tag-iya. Kining basahona mahimong i-print sa printer sa balay alang sa personal nga gamit o sa pagpang-apod-apod, nga walay-bayad, ingon nga usa ka instrumento sa pagpakaylap sa Ebanghelyo ni Jesus Cristo. Kining basahona dili mahimong ibaligya, kopyahon nga pang-dinaghan, i-post sa website, i-store sa usa ka retrieval system, ihubad sa ubang pinulongan, o gamiton sa pagpangayo og mga amot nga walay ginapagawas nga kasulatan nga pagpahanugot gikan sa Voice Of God Recordings®.

Alang sa dugang nga mga kasayuran o alang sa uban pa nga ginapang-apod-apod nga mga materyales, mahimong kontakon ang:

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org